

Міжнародне право

УДК 341.17(4ЄС+477)

DOI 10.33244/2617-4154.2(23).2026.363-372

М. Ф. Анісімова,

*кандидат юридичних наук, кандидат історичних наук, доцент,
Державний податковий університет*

M. F. Anisimova

*Candidate of Law, Candidate of History, Associate Professor,
State Tax University*

email: anis-m@ukr.net

ORCID 0000-0002-0585-1491;

І. О. Єременко,

*здобувачка вищої освіти першого (бакалаврського) рівня,
Державний податковий університет*

I. O. Eremenko,

*student of the first (bachelor's) level of higher education,
State Tax University*

email: ingaeremenko500@gmail.com

ORCID 0009-0004-7551-4759

ПЕРЕГОВОРНИЙ ПРОЦЕС ПРО ВСТУП УКРАЇНИ ДО ЄС: 2026 РІК – СТАН, ВИКЛИКИ, ПЕРСПЕКТИВИ

NEGOTIATIONS ON UKRAINE'S EU ACCESSION: 2026 – STATUS, CHALLENGES, PROSPECTS

У статті здійснено комплексний аналіз процесу переговорів про вступ України до Європейського Союзу станом на 2026 р. Визначено особливості сучасного етапу європейської інтеграції, що характеризується переходом від політичного визнання європейської перспективи держави до стадії формалізованих переговорів, завершенням перевірки відповідності національного законодавства праву Європейського Союзу та впровадженням кластерного підходу до ведення переговорного процесу.

Ця робота ліцензується відповідно до [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/).

© Анісімова М. Ф., Єременко І. О., 2026

Розкрито інституційно-правовий зміст переговорів, зокрема значення дорожніх карт у сфері забезпечення верховенства права, реформування державного управління та функціонування демократичних інститутів. Проаналізовано проблемні аспекти виконання вимог Європейського Союзу, пов'язані зі стабільністю правових інститутів, ефективністю правозастосування, кадровою спроможністю органів державної влади та адаптацією законодавства до права Європейського Союзу. Обґрунтовано перспективи подальшого розвитку переговорного процесу з урахуванням внутрішніх трансформацій України та особливостей сучасної політики розширення Європейського Союзу. Зроблено висновок про те, що переговори про вступ України до Європейського Союзу набули системного характеру та виступають ключовим механізмом правового, інституційного і політичного зближення України з Європейським Союзом.

Ключові слова: *Європейський Союз, Україна, переговори про вступ, євроінтеграція, Acquis communautaire Європейського Союзу, скринінг, верховенство права, кластерна методологія.*

The article provides a comprehensive analysis of the process of negotiations on Ukraine's accession to the European Union as of 2026. The study identifies the key features of the current stage of European integration, which is characterized by the transition from political recognition of the European perspective of the state to the stage of formalized negotiations, the completion of the screening of national legislation for compliance with the law of the European Union, and the implementation of a cluster-based approach to the negotiation process. The institutional and legal content of the negotiations is examined, with particular attention to the role of roadmaps in ensuring the rule of law, reforming public administration, and strengthening democratic institutions.

The problematic aspects of fulfilling the requirements of the European Union are analyzed, including the stability of legal institutions, the effectiveness of law enforcement, the administrative capacity of public authorities, and the adaptation of national legislation to the law of the European Union. The prospects for further development of the negotiation process are substantiated, taking into account the internal transformations of Ukraine and the specific features of the contemporary enlargement policy of the European Union. It is concluded that the negotiations on Ukraine's accession to the European Union have acquired a systemic character and serve as a key mechanism of legal, institutional, and political convergence between Ukraine and the European Union.

Keywords: *European Union, Ukraine, accession negotiations, European integration, EU acquis, screening, rule of law, cluster methodology.*

Постановка проблеми. Відносини між Україною та Європейським Союзом (далі – ЄС) пройшли довгий шлях розвитку, що почався ще в середині 90-х років XX століття, коли було підписано перший базовий документ, який окреслював цілі й основи співробітництва України та ЄС [1]. До 2022 р. на цьому шляху було декілька визначних кроків: 1-й – у січні 2005 р., коли Президент України визначив набуття повноцінного членства в ЄС стратегічною метою, а Європейський парламент прийняв постанову про наближення позицій з Україною щодо членства [2]; 2-й – у вересні 2014 р., коли ВРУ та

Анісімова М. Ф., Єременко І. О. Переговорний процес про вступ України до ЄС: 2026 рік – стан, виклики, перспективи

Європарламент синхронно ратифікували Угоду про асоціацію [3]; 3-й – у лютому 2019 р., коли стратегічний курс України на набуття членства в ЄС та НАТО було закріплено в Конституції нашої держави [4]. Але період з 2022 по 2026 рр. став визначальним, оскільки саме в цей час європейська інтеграція набула для України не лише політичного, а й чітко вираженого інституційно-правового змісту.

Перехід від визнання європейської перспективи держави до офіційного відкриття переговорів про вступ, проведення скринінгу законодавства і підготовки поетапного наближення до правового й інституційного простору ЄС засвідчили нову якість євроінтеграційного поступу. До того ж зазначений процес відбувається в особливо складних умовах тривалої повномасштабної війни, яка спричинила колосальний дефіцит не лише ресурсів, а й фахівців в українських управлінських структурах, відповідальних за планування й продовження внутрішньодержавних реформ, адаптацію національного законодавства до *acquis communautaire* ЄС, необхідності підтримувати стабільне функціонування державних інститутів і забезпечувати реалізацію заходів у рамках процесу приєднання. Все це не залишає жодних сумнівів у нагальній потребі дослідження обраної авторами для вивчення теми, тим більше, що боротьба за право стати членом ЄС для України з огляду на найвищу ціну, яку вона вже заплатила під час Революції Гідності й продовжує платити нині, без перебільшення стала для неї екзистенційною.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанням партнерської взаємодії України та ЄС присвячено значну кількість наукових розвідок, але в цьому чисельному масиві праць дослідження, що вивчають динаміку переговорного процесу стосовно набуття Україною статусу дійсного члена Організації, займають окреме місце й доволі відчутну питому вагу. Серед авторів, що займалися саме цими питаннями, варто згадати Т. Ахвледіані, Х. Бехруза, І. Діра, М. Емерсона, С. Блокманса, М. Колотила, Р. Петрова та інших дослідників. В їхніх працях аналізувалися окремі аспекти переговорів про вступ України до ЄС, а саме: їхні правові засади (М. Емерсона, С. Блокманса [5], М. Колотило [6]), кластерна методологія (І. Дір [7]), роль верховенства права, специфіка євроінтеграції в умовах війни (Р. Петров [8]) тощо. Водночас майбутнє вивчення цієї проблематики не втрачає свого значення й актуальності, оскільки переговорний процес динамічно розвивається, а вимоги до адаптації національного законодавства до *acquis communautaire* ЄС постійно уточнюються.

Метою статті є аналіз переговорів про вступ України до ЄС станом на 2026 р. з урахуванням їх інституційно-правового змісту, поточної ситуації, основних проблем реалізації та найближчих перспектив подальшого просування переговорного процесу. Реалізувати поставлену мету можливо через вирішення таких завдань: визначення особливостей сучасного етапу переговорів між Україною та ЄС; розкриття нормативно-процедурних засад їх здійснення в межах кластерної методології; виявлення проблем, що впливають на зміст і темпи переговорного процесу; окреслення перспектив подальшого розвитку євроінтеграційного руху України.

Виклад основного матеріалу. Переговорний процес щодо вступу України до ЄС станом на 2026 р. набув нових ознак, які переконливо свідчать, що він вийшов за межі лише політичного підтвердження європейського вибору держави. Тепер він набув чіткої процедурної форми, визначеної нормами права ЄС та його усталеною інституційною

практикою. Юридичним рубежем переходу до власне переговорної стадії стала міжурядова конференція 25 червня 2024 р., під час якої було офіційно відкрито переговори про вступ України до ЄС. У загальній позиції ЄС, схваленій для цієї конференції, прямо зазначено про відкриття «accession negotiations with Ukraine», а також наголошено, що сам переговорний процес має спиратися на ст. 49 Договору про ЄС, переглянуту методологію розширення 2020 р., критерії Копенгагена і принципи об'єктивної обумовленості, поетапності та реверсивності [9, с. 8]. Відтак, починаючи з 2024 р., вступ України до ЄС розгортається вже в новій площині – не як підготовчий діалог щодо набуття кандидатського статусу, а як формалізована переговорна процедура в межах чинного правопорядку Союзу.

Шлях України до набуття членства в ЄС має всі характеристики унікальності, оскільки він істотно відрізнявся від усіх попередніх етапів розширення Союзу. Першим доказом цього є сам факт подання Україною заяви 28 лютого 2022 р., тобто в умовах розгортання на її території повномасштабної війни. Другим – винятково стислий строк її подальшого просування до отримання статусу кандидата та відкриття переговорів. Наголошуючи на цьому, Р. Петров відзначає, і з цією думкою важко не погодитися, що така інтенсивна динаміка ніяк не змінила базових критеріїв вступу, однак суттєво вплинула на політичний контекст їх практичного застосування [8, с. 1058].

Структурно переговорний процес з Україною організовано відповідно до оновленої кластерної методології ЄС. У загальній позиції ЄС від 21 червня 2024 р. визначено, що він здійснюється за шістьма кластерами, один з яких – «Основи процесу вступу» – підлягає відкриттю на початковому етапі та закриттю на завершальному. Інші кластери можуть відкриватися і закриватися паралельно залежно від ступеня підготовленості держави-кандидата [9, с. 20]. Аналізуючи нову модель переговорної методології напрацьованої ЄС, І. Ю. Дір зауважує, що вона спрямована на підвищення результативності й забезпечення політичної керованості процесу й до того ж дає змогу поєднати окремі переговорні глави в ширші тематичні блоки, які мають тісний функціональний взаємозв'язок [7, с. 372]. Така її оцінка видається цілком об'єктивною, особливо якщо взяти до уваги, що за таких умов значення має не лише формальне виконання окремих вимог у конкретних сферах, а й загальна інституційна спроможність держави забезпечувати послідовне наближення до *acquis communautaire* ЄС.

Упродовж 2024–2025 рр. зміст переговорного процесу *de-facto* був скринінгом українського законодавства. У межах методології розширення скринінг виконує не допоміжну – технічну, а базову – переговорну функцію, оскільки саме на його основі визначаються початкові орієнтири подальшого просування за кластерами, критерії та напрями, що відкривають можливість прискореного інтеграційного руху [9, с. 20]. Відповідно до Звіту Європейської Комісії щодо України за 2025 р., двосторонні скринінгові зустрічі, які стартували 8 липня 2024 р., були завершені 30 вересня 2025 р., після чого скринінгові звіти щодо п'яти із шести наявних кластерів, як результат цієї роботи, були передані до Ради ЄС на розгляд [10, с. 21]. Отже, на початок 2026 р. Україна перебувала на етапі завершення первинного огляду відповідності національного законодавства праву ЄС та переходу до стадії формалізації відкриття переговорних кластерів.

2025 року особливої ваги для України набуло ухвалення стратегічних документів, без яких подальше просування в межах кластера «Основи процесу вступу» було б неможливим. У травні 2025 р. у межах міжвідомчої координації було схвалено дорожні карти у сферах верховенства права, реформи державного управління та функціонування демократичних інститутів, а також погоджено проєкт плану дій щодо захисту прав осіб, які належать до національних меншин [11]. Європейська Комісія в Комунікації щодо політики розширення за 2025 р. прямо зазначила, що саме в травні 2025 р. Україна ухвалила відповідні дорожні карти та переговорну позицію щодо кластера «fundamentals» і надала їм позитивну оцінку [10, с. 28]. Враховуючи це, стан переговорного процесу на 2026 р. визначається не лише завершенням скринінгу, а й появою офіційно затверджених програмних документів, що в системі вступних переговорів формують внутрішню нормативну основу для подальшого наближення до *acquis communautaire* ЄС.

У доктринальному аспекті провідне місце в структурі переговорного процесу й надалі належить блоку верховенства права та судової трансформації. М. Колотило наголошує, що виконання вимог, пов'язаних із реформуванням судової влади, потрібно розглядати як початкову умову успішного просування у вступних переговорах, тоді як сама судова реформа є одним із ключових елементів *accession process* України [6, с. 83]. Такий підхід цілком корелюється з оцінками, наданими в документах Європейської Комісії. В її матеріалах за 2025 р., крім того, зазначено, що Україна продовжила роботу над зміцненням доброчесності та меритократичних засад у судовій системі, а також над формуванням сталої практики правозастосування у справах про корупцію високого рівня [4, с. 29].

Однією з показових рис переговорного процесу в поточному 2026 р. стало поєднання формальної переговорної процедури з активним секторальним опрацюванням окремих глав *acquis communautaire* ЄС. У цьому зв'язку показовим є офіційне повідомлення Українського національного офісу інтелектуальної власності та інновацій від 2 березня 2026 р., у якому зазначено, що 25 лютого 2026 р. відбулася інформаційна сесія з Європейською Комісією щодо практичного виконання *closing benchmarks*, наданих Україні для кластерів 2 – «Внутрішній ринок» та 6 – «Зовнішні відносини» [12]. Матеріали цієї сесії свідчать про те, що переговорний процес 2026 року вже охоплював не лише стартові умови відкриття переговорних напрямів, а й деталізовану підготовку до виконання майбутніх критеріїв закриття у спеціалізованих секторах, зокрема у сфері права інтелектуальної власності [12]. Отже, на підставі вищенаведеного можна стверджувати, що переговорний процес, порівняно з етапом, характерним для 2024 р., досяг вищого рівня процедурної зрілості.

У контекст цього висновку цілком гармонійно вписується й інформація, розміщена на Європейському інтеграційному порталі Кабінету Міністрів України, де, зокрема, зазначено, що 2025 року Україна в рекордно короткі строки завершила законодавчий скринінг та досягла повної технічної готовності до відкриття всіх шести переговорних кластерів. Маємо зауважити, що саме формальне відкриття цих кластерів було визначено як ключове завдання на 2026 р. [13]. Цей факт разом із повідомленням Верховної Ради України від 18 березня 2026 р. про неофіційне отримання від Європейського Союзу умови щодо фінальних трьох переговорних кластерів *de-facto* засвідчує, що весь

кластерний масив став реальною підготовчою зоною та ще й з випередженням встановлених строків [14]. Отже, таке розгортання подій дає змогу розглядати переговорний стан України на 2026 р. як етап, на якому ключові фундаментальні напрями вже набули інституційного оформлення у вигляді переговорних дорожніх карт, проте саме вони й надалі залишаються основним предметом оцінювання з боку Європейського Союзу.

Однак для збереження об'єктивності аналітичної оцінки варто визнати, що під час переходу України від символічних рішень ЄС до практичного наповнення переговорних кластерів конкретним змістом дедалі більшого значення набувають питання судової незалежності, доброчесності кадрових процедур, стабільності антикорупційної інфраструктури та ефективності правозастосування. Найбільш вразливою складовою переговорного процесу і надалі залишається сфера верховенства права та функціонування правосуддя. У Звіті Європейської Комісії щодо України за 2025 р. зазначено, що незалежність і неупередженість судової влади мають конституційні гарантії, однак у законодавстві та правозастосовній практиці все ще зберігаються суттєві недоліки, а рівень суспільної довіри до судової системи залишається дуже низьким [15, с. 30]. Найгірше в цій історії те, що вона є довготривалою, бо зобов'язання щодо реформування судової системи були сформульовані для України ще у Висновку Ради Європи № 190 (1995) про її прийняття в члени Організації [16]. За минулі роки Україна досягла певних здобутків [17; 18; 19] у справі виконання того солідного «домашнього завдання», яке вона отримала під час вступу в Організацію. Але на цьому фоні в країні й дотепер існують певні проблеми, що засвідчують наявність достатнього обсягу роботи як на сьогодні, так і на перспективу, бо інакше Україна не отримала б додаткове «домашнє завдання», але тепер уже від Європейського Союзу [20].

На сьогодні й у його виконанні вже є позитивні зміни, пов'язані з формуванням Вищої ради правосуддя, оновленням процедур добору суддів і розвитком електронного судочинства, але вони ще не дають підстав говорити про повне подолання ключових проблем. Зокрема, особливої уваги потребує та обставина, що судова система України і надалі функціонує в умовах гострого дефіциту кадрів, значного процесуального навантаження, неповної інституційної спроможності окремих органів суддівського врядування та наявних труднощів із забезпеченням реальної автономії прокурорських структур [15, с. 32]. З урахуванням цього визначальним у такому контексті є не лише ухвалення окремих реформаторських рішень, а передусім здатність держави забезпечити сталість перетворень на рівні послідовної та відтворюваної інституційної практики.

Варто також наголосити, що фактичний прогрес України в переговорному процесі безпосередньо залежить від того, наскільки переконливо держава зможе засвідчити незворотність кадрового оновлення судової системи, ефективність дисциплінарних і доброчесних механізмів, а також наявність стабільного антикорупційного «track record» у справах високого рівня.

Суттєвий вплив на перебіг переговорного процесу має також воєнний контекст. Хоч він не зупинив євроінтеграційний рух України, проте саме війна істотно ускладнює повне дотримання стандартів Європейського Союзу у сфері демократичних інститутів і фундаментальних прав. Європейська Комісія зазначає, що функціонування демократичних інститутів в Україні загалом зберігає стабільність, однак здійснюється в умовах обмежень,

зумовлених правовим режимом воєнного стану; упродовж звітнього періоду вибори не проводилися, а частина прав і свобод продовжувала зазнавати правомірних, хоча й тимчасових, обмежень [15, с. 22]. Водночас у тому самому звіті підкреслено потребу в подальшому перегляді законодавства щодо мирних зібрань, доступу до інтернет-ресурсів, медійної сфери та виборчого регулювання з орієнтацією на відновлення повного обсягу прав після припинення дії воєнного стану [15, с. 45].

Тож сутність проблеми полягає не в спрощеному протиставленні безпеки та демократії, а у високих стандартах ЄС до юридичної пропорційності, прозорості й часової обмеженості надзвичайних механізмів. За таких умов перспектива просування за кластером «fundamentals» пов'язується з розробленням і реалізацією чіткої post-martial law стратегії, що має засвідчити готовність України швидко повернутися до повноформатного функціонування демократичних процедур без втрати вже досягнутого рівня інституційної стійкості.

Не менш важливим є і вимір переговорних ускладнень, пов'язаний з адміністративною спроможністю держави та темпами адаптації до *acquis communautaire* ЄС. У Звіті Єврокомісії підкреслено, що відповідальні за євроінтеграцію інституції в Україні вже сформовані, активно залучені до координації скринінгу та розпочали підготовку Національної програми адаптації законодавства до *acquis* ЄС [15, с. 23]. Водночас у документі зазначено, що темпи ухвалення реформ, потрібних для вступу, впродовж звітнього періоду поступово знижувалися, а в окремих секторах зберігаються суттєві прогалини щодо кадрових ресурсів, аналітичних інструментів, цифрових процедур, бюджетного прогнозування та виконання галузевих зобов'язань [15, с. 81]. ЄС швидко відреагував на такий стан справ, прямо пов'язавши свою фінансову підтримку з логікою євроінтеграції України, а саме: у механізмі Ukraine Facility умовами надання коштів визначено проведення реформ, передбачених у Ukraine Plan. De-facto це означає, як переконливо наголошує в своєму аналітичному висновку Т. Ахвледіані, що фінансова допомога фактично перетворюється на інструмент структурного прискорення наближення до *acquis communautaire* ЄС [21, с. 5]. Отже, маємо визнати, що за належної координації між переговорними групами, урядом і парламентом саме фінансово-умовний механізм ЄС спроможний перетворити адаптацію законодавства з політичного пріоритету на дисциплінований інституційний процес із вимірюваними результатами.

Є ще один важливий і доволі проблемний чинник переговорного процесу – зовнішньополітичний, що пов'язаний із природою самого механізму розширення ЄС. Чинному механізму притаманне співіснування двох паралельних логік: 1) формальної – «accession process», побудованої на главах і кластерах; 2) логіки «gradual integration», що працює через фінансові інструменти, секторальні програми й поступове включення держав-кандидатів до окремих політик ЄС. Водночас, за оцінками М. Емерсона і S. Blockmansa, формальний трек просувається повільніше, оскільки майже на кожному етапі залежить від одностайних рішень держав-членів, тоді як інструменти поступової інтеграції можуть розвиватися швидше і менш конфліктно [5, с. 2].

У зв'язку з цим в українських переговорах на класичні внутрішні критерії готовності накладаються особливості інституційної політики самого Європейського Союзу, в межах якої навіть вагомий технічний прогрес не завжди автоматично трансформується

у формальне відкриття чи закриття переговорних кластерів. Водночас навіть за умови уповільнення міжурядових рішень Україна зберігає можливість поглиблювати секторальне зближення, долучатися до нових політик і програм ЄС та підвищувати фактичний рівень інтегрованості ще до фінального завершення переговорів.

Але якщо поглянути на ситуацію об'єктивно, то картина буде значно прозаїчнішою. Дійсно, формально така можливість в Україні існує. Проте реальна поточна зовнішньополітична ситуація, в якій розгортається переговорний процес України, а це (нагадаємо) – тривала повномасштабна війна, фактично зводить цю можливість до мінімуму, якщо зовсім не нівелює її, особливо зважаючи на той факт, що в Україні є серйозні й більш стабільні країни-конкуренти, які також паралельно претендують на вступ до ЄС. Та і серед держав-членів самої Організації є такі, хто має свої перестороги щодо членства України [22].

Висновки. Підбиваючи підсумок, зауважимо, що переговори про вступ України до ЄС станом на 2026 р. увійшли у фазу повноцінного інституційно-правового оформлення, що проявляється в завершенні скринінгу законодавства, формуванні переговорної рамки, підготовці дорожніх карт у ключових сферах і поступовому переході до практичної роботи за переговорними кластерами. Сучасний стан переговорного процесу визначається поєднанням відчутного нормативного прогресу України з підвищеними вимогами ЄС до якості реформ у сфері верховенства права, судочинства, публічного адміністрування та функціонування демократичних інститутів. Подальша динаміка євроінтеграційного поступу залежить не лише від політичної підтримки України з боку Європейського Союзу, а передусім від спроможності держави забезпечити незворотність внутрішніх трансформацій, узгодженість секторальної адаптації *acquis communautaire* ЄС і стабільність правозастосовної практики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими співтовариствами та їх державами-членами. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_012#Text
2. The European Parliament's support for the «Orange Revolution» in Ukraine is a step towards an ambitious Wider Europe Neighbourhood policy. URL : <chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/> ; [https://www.europarl.europa.eu/RegData/presse/pr_focus/2005/EN/03A-DV-PRESSE_FCS\(2005\)08-19\(00984\)_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/presse/pr_focus/2005/EN/03A-DV-PRESSE_FCS(2005)08-19(00984)_EN.pdf)
3. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Документ 984_011, поточна редакція – Редакція від 14.10.2025, підстава – 845_003-25. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text
4. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. Ст. 1, 3. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
5. Emerson M., Blockmans S. A redynamised EU Enlargement Process, but hovering between Accession and the Alternatives. Brussels : CEPS, 2025. № 1. 20 p.

6. Kolotylo M. Ukraine's Accession Process to the EU: Judicial Reform in the Focus. *Kyiv-Mohyla Law & Politics Journal*. 2024. №. 10. P. 83–98. URL : <https://kmlpj.ukma.edu.ua/article/view/320051/310639>

7. Діп І. Ю. Переговори про вступ до ЄС: досвід та перспективи для України. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. Т. 3, № 6. С. 370–375. DOI : <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.06.3.56>

8. Petrov R. Bumpy Road of Ukraine Towards the EU Membership in Time of War: «Accession Through War» v «Gradual Integration». *European Papers*. 2023. Vol. 8, № 3. P. 1057–1065. DOI 10.15166/2499-8249/701

9. Conference on Accession to the European Union – Ukraine : General EU Position. *Ministerial meeting opening the Intergovernmental Conference on the Accession of Ukraine to the European Union* (Luxembourg, 25 June 2024). Brussels, 21 June 2024. 30 p.

10. 2025 Communication on EU Enlargement Policy. Brussels, European Commission. 04.11.2025. 60 p. URL : https://enlargement.ec.europa.eu/document/download/eb69a890-40d6-4696-801e-612d51709fdd_en?filename=2025+Communication+on+EU+Enlargement+Policy.pdf

11. Корнієнко О. Прогрес у переговорах з ЄС: представлена дорожня карта реформ / Верховна Рада України : пресслужба. 2025. 06 травня. URL : https://www.rada.gov.ua/en/news/News/top_news/261815.html

12. Україна продовжує гармонізацію законодавства про інтелектуальну власність: відбулася інформаційна сесія з Європейською комісією / Український національний офіс інтелектуальної власності та інновацій. 2026. 02 березня. URL : <https://nipo.gov.ua/en/info-session-european-commission/>

13. Ukraine and the EU Review Progress on Reforms and Preparations for the Opening of Accession Negotiation Clusters / European integration portal. 2026. URL : <https://eu-ua.kmu.gov.ua/en/news/ukraine-and-the-eu-review-progress-on-reforms-and-preparations-for-the-opening-of-accession-negotiation-clusters/>

14. Кравчук Є. Відкриття всіх шести переговорних кластерів щодо вступу України до ЄС є шляхом до глибокої трансформації України / Верховна Рада України : пресслужба. 2026. 18 березня. URL : <https://www.rada.gov.ua/en/news/News/271372.html>

15. Ukraine 2025 Report : Commission Staff Working Document SWD(2025) 759 final. Brussels, 2025. European Commission. 111 p. URL : <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52025SC0759>

16. Висновок № 190 (1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо заявки України на вступ до Ради Європи. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_590#Text

17. Анісімова М. Ф. Зобов'язання України щодо прав людини у зв'язку зі вступом до Ради Європи. URL : <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/9953c86b-77bd-442c-8b92-fbf97a3353ae/content>

18. Анісімова М. Ф. Зобов'язання України перед Радою Європи щодо реформування органів судової влади. *Вісник Запорізького юридичного інституту*. 1998. № 3. С. 8–15.

19. Анісімова М. Ф. Україна та Рада Європи: здобутки від членства та нагальні завдання. *Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод в контексті 75-річної діяльності Ради Європи* : збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції, м. Хмельницький, 08 листопада 2024 року. Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2024. С. 9–10. URL : <https://univer.km.ua/naukova-diyalnist/konferentsiyi-ta-naukovi-zakhody/zbirnyky-materialiv-konferentsiy-provedenykh-u-khuup-imeni-leonida-yuzkova>

20. Сидоренко С. Кандидат авансом: 7 вимог, які має виконати Україна, щоб ЄС не скасував її новий статус. URL : <https://www.eurointegration.com.ua/articles/2022/06/18/7141516/>

21. Akhvlediani T. Explaining Ukraine's Recovery and Reconstruction: What, How and When? Brussels : CEPS, 2024. 16 p.

22. Корж А. Німеччина і Франція пропонують Україні місце в ЄС: але є дуже неприємний нюанс. URL : <https://informatory.ua/uk/nimechchina-ta-franciya-proponuyut-ukrajini-misce-v-yes-ale-ye-duzhe-nepriyemniy-nyuans>

Дата надходження 23.02.2026

Дата прийняття 16.03.2026

Дата рекомендації 28.05.2026

Дата публікації 30.06.2026